

VARGA IMRE

kék test homálytalan

*kivált a szürke borhosok
mélyéről a gondolatok
örökös felhőjátékából
és lesz tiszta kék
a testünk homálytalan*

*átérez bennünket ez a nap
fölkavarja odabent
levegőbe csapja az iringót
pörgeti szótól csendig szele
kristályaival hidegen bizserget
aztán elterít maszatos szigetein is
barna hantokon ragyogást
nincs válasz semmire kihagyva
mi is ha bujdosik a fény
ha az aranykehely talpa
nem villan felénk
de most felragadja árama
amit meghall szórja
szikrázva kertjeink fölött
vizeinkre hullám lesz
beavatás medre és újra
megint föl a magasból
harmatozik vissza le ránk*

1996. február 24.

a dobod megkérdi

*mielőtt elindulsz ejjja
a dobod megkérdi ki vagy
fölrángó tér belészakadsz
tűz gyullad emel az útja*

előznek követnek bennük
 pörögsz terád üt a verő
 dobogsz aki vagy libbenő
 nehéz távoli és bent-levő

a fák közeit ellepő
 forgatva élő sorait
 oj érkezve elmenő

hangod folyó láng dolomit
 rén hal mókus vöcsök farkas
 te vagy már ők
 befogadtak

1995. december 22.

szivárványom

a kék hangja doromb
 fuvola levélsíp dobok
 elnyújtott eeeeeeee
 a rózsaszín tapintása
 sima meg érdes
 melege lüktetése
 az értés csengője
 a zöld az ujjbegyet éli
 a sárga mélyén az izzás
 ahol földed vized
 mondattá változik
 a gOngOk bambuszsíp dOb
 ooooooooooooooooooooo
 a sáfrányszín tengered
 belseje az íz
 és a bíbor illata földszaga
 vezet mint túlról üzenet
 tücsökszó lüktetés
 léptek pirosban
 a kék alatt

1995. szeptember 29.